

TANÚSÁG

A nagymarosi Szent Márton Plébánia lapja

„LEGYEN
NEKEM
A TE IGÉD
SZERINT”

„ÉS AZ IGE
TESTTÉ LETT,
ÉS KÖZÖTTÜNK
LAKOTT.”

Advent	1	Medjugorjei zarándoklat	7	30 éves a Tanúság újság	12
Karácsonyi készülődés	1	Szent Jakab-út	7	Hiszek az egy Istenben	15
Olvasmányok Szent János könyvéből	2	Római zarándoklatunk	8	Cyereksarok	16
2025 Szentév	2	Erdélyi úti beszámoló	9	Betlehemi Békeláng	17
Hálaadás 2025	3	Márianosztrai zarándoklat	10	Szállást keres a Szent Család	18
Szentévi ministráns zarándoklat	4	Élő Kövek – Küldetésünk	10	Könyvajánló	19
	6	Idősek hete Nagymaroson	11	Programok	20

BEVEZETŐ

Karácsony a megtestesülés ünnepe. A Szent Lélek megtestesült. Az angyali üdvözet imádsága olyan szépen megjeleníti ezt a csodálatos Isteni tettet! Egy-egy mondat között ott feszül a szinte felfoghatatlan titok, amit ilyenkor olyan jó átélni. A megtestesülés csodájában egyrészt jelen van az Isteni Lélek szent akarata, hogy emberré legyen – teremtménnyé. Hogy olyan közel jöjjön hozzánk szeretete, amennyire csak lehet. Másrészt benne van az ember döntése, – Mária befogadó igenje – melyben elfogadja ezt az isteni akaratot. Ezáltal a két döntés által tud testté lenni a Lélek. Belép a mi valóságunkba az emberfeletti.

Ez az isteni megtestesülés megvalósul minden átváltoztatásban. Az Eucharistiában Isten szeretete olyan közel jön hozzánk, amennyire csak lehet. Befogadásával mi is hordozói lehetünk a megtestesült Istennek. Mekkora hatalmas ajándék ez! Milyen csodálatos Isteni szándék!

Az Isten ma is jelen szeretne lenni bennünk és közöttünk. „Legyen meg a Te akaratom, amint a mennyben, úgy a földön is” – imádkozzuk a Miatyánkban. Rajtunk keresztül is meg akar testetülni az Isten! A szeretetünkben, a megbocsátásunkban, annak elfogadásában, amit az élet ad nekünk, az egymás terheinek viselésében, az örömeinkben, a hálánkban. Így tud megvalósulni Isten országa közöttünk. Hát legyen nekünk a Te igéd szerint!

Ebben a lapszámban visszatekintünk a szentévre, tanúságtételeket olvashatunk, hogyan vezette a Szentlélek testvéreinket zarándokútjaikon, és betekintést ad az újság munkatársainak szolgálatába is.

Legyen minden szeretetszolgálat – a legkisebb tett is – áldott, hiszen általuk Isten szándéka tud megtestesülni ebben a világban!

*Áldott karácsonyt kívánok minden munkatársam nevében!
Zoller Andrea*

ADVENT

„Életünk nemcsak cselekedetek, de talán még inkább a várakozás iskolája.” – írja Pilinszky János. „Az adventi várakozás lényege szerint: várakozás arra, aki van; ahogy a szeretet misztériuma sem egyéb, mint vágyakozás az után, aki van, aki a miénk.” Persze erről a várakozásról és erről a vágyódásról csak dadogva tudunk beszélni. Advent idején mi arra várakozunk és az után vágyhatunk, ami megtörtént, és akit kétezer esztendeje jól-rosszul a kezünk között tartunk. Vágyódunk utána és várakozunk rá, azzal, hogy Isten beleszületett az időbe, módunkban áll kiemelkedni

az időből. Hozzánk, emberekhez érkezik az Isten. Itt van, mindig is velünk és közöttünk volt, mégis újra kinyilvánítja jelenlétét. Tudjuk, leírjuk, kimondjuk ezeket a szavakat és igazságokat: Emmanuel, velünk az Isten. Közel van és közvetlen elérhetőségben van az Isten. Tudjuk. Értelemmel. De érezzük is? Átéreztük, átértük ma ezt a közelséget? „Közeledjétek Istenhez, és Ő is közeledni fog hozzátok.” – írja Jakab apostol. Közeledjünk az imában, jócselekedetben, önmegtagadásban, szentgyónásban, szentírás olvasásában, annak megélésében.

Csáki Tibor plébános

Karácsonyi készülődés

Annyi minden történt az elmúlt évben. Adventi készülődésünkben sok minden megszépült környezetünkben. De vajon mi magunk meg tudunk-e újulni? Bennünk gyúlnak-e az adventi fények? Van-e bátorságunk fölteni magunknak a kérdést? Mert igazából egy város, egy ország akkor tud megújulni, ha az ott élő emberek akarnak megújulni.

Ha tudnak új szemmel nézni egymásra. Ha nem szűrülnek bele a mindennapok taposómalmába. Ha akarnak szeretettel egymáshoz szólni az utcán, az iskolában, a munkahelyen, a hivatásban. Akkor újul meg egy város igazából. Ha vigyázunk mindarra, ami szép és igaz. Ha merünk egymásra mosolyogni, akkor egy kis adventi fény megjelenik a mi szívünkben is.

De a megoldást mindig másoktól várjuk. Pedig mennyire igaza van Osvát Ernőnek, aki azt írja: „Megváltatom a világot: megváltozom”. Vajon van-e bátorságunk erre a legrövidebb útra lépni?

Az Egyház karácsony szent ünnepén, mikor tetőfokára hág az ünnepi hangulat, mikor mindenki elérzékenyedik,

arra irányítja figyelmünket, hogy a karácsony mértékelen ajándékozónében gondoljunk bele abba, hogy ki ez a gyermek, s hogyan került közénk. Mert annyi kisgyermeket láttunk már, s az első karácsony oly messze van már tőlünk. De ezt a gyermeket nem lehet megszokni. Meg kell döbbsen azon, hogy ki ez a gyermek. Mert ez a gyermek keresztény hitünk szerint az Isten Fia, a megtestesült Isten.

„És az Ige testté lett és közöttünk lakott.”

Hogyan tud megszületni bennünk Jézus? Ha kinyitjuk a szívünket a hit által. Ha törekszünk figyelni jelenlétére: s az ő szemével látni, az ő szavával szólni, az ő Lelkével gondolkodni, az ő szeretetével szeretni.

Ő tud igazán segíteni, hogy megújult emberek legyünk, akik egy új várost építenek.

Áldott karácsonyi ünnepet kívánok!

Csáki Tibor plébános

Pusztai Sándor ÖRÖKKÉ KARÁCSONY

*Amikor elhallgat az angyalok éneke,
Amikor az égről eltűnik a csillag,
Amikor a pásztorok nyájukhoz visszatérnek,
Amikor a királyok hazamennek,
Megkezdődik a karácsony:
Megtalálni az elvesztettet,
Begyógyítani a sebeket,
Etetni éhezőket,
Kiszabadítani a rabokat,
Békét vinni a testvérek közé
És ujjongó dalt fakasztani a szívben.*

Olvasmányok Szent János könyvéből

A világba jött, a világban volt, általa lett a világ, mégsem ismerte föl a világ. A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be. Am akik befogadták, azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek. Azoknak, akik hisznek nevében, akik nem a vérnek vagy a testnek a vágyából s nem is a férfi akaratából, hanem Istentől születtek. S az Ige testté lett, és közöttünk élt. Láttuk dicsőségét, az Atya Egyszülöttének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be.

Jn 1,10–14

Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg szeretetemben. Ha teljesítitek parancsaimat, megmaradtok szeretetemben, amint én is megtartottam Atyám parancsait, és megmaradok szeretetében.

Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek is, és teljes legyen az örömötök. Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szeretlek benneteket. Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért. Ha megteszitek, amit parancsolok nektek, a barátaim vagytok. Nem nevezlek többé szolgának benne-

teket, mert a szolga nem tudja, mit tesz ura. Barátainak mondalak benneteket, mert amit hallottam Atyámtól, azt mind tudtul adtam nektek.

Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak benneteket, s arra rendeltelek, hogy menjetek, teremjetekek gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt. Akkor mindent megad nektek az Atya, amit a nevében kértek tőle. Ezt a parancsot adom nektek: szeressétek egymást!

Jn 15,9–17

Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, mert szerettel engem már a világ teremtese előtt. Igazságos Atyám, a világ nem ismert meg téged, de én megismertelek, és ők is felismerték, hogy te küldtél engem. Megismertettem velük Nevedet, és ezután is megismertetem, hogy az a szeretet, amellyel engem szerettel, bennük legyen, és én is öbennük.

Jn 17,24–26

Idézet Izaiás próféta könyvéből

Pinterest

Készítsetek utat a pusztában az Úrnak, egyengessétek Istenünk ösvényét a sivatagon át.

Minden völgyet töltsetek fel, minden hegyet és halmot hordjatok el. Ami egyenetlen, váljék egyenessé, a hegyek ormai legyenek olyanok, akár a völgy.

Akkor megnyilvánul majd az Úr dicsősége, és minden ember látni fogja.

Igen, az Úr szája mondta ezt így:

Menj föl egy magas hegyre, te, aki jó hírt viszel Sionnak; emeld föl erősen hangodat, te, aki jó hírt viszel Jeruzsálemnek. Emeld fel hangod! Ne félj!

És hirdesd Júda városainak:

Nézzétek, a ti Istenetek!

Íme, Isten, az Úr, eljön hatalommal,

karja mindent uralma alá vet.

Győzelmének jutalma halad a nyomában,

előtte meg a győzelmi jelvények.

Mint a pásztor, úgy legelteti nyáját.

Karjaira veszi bárányait,

az ölében hordozza őket,

és nagy gonddal vezeti az anyajuhokat.

(Iz 40, 1–5,)

2025 SZENTÉV

„A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete.” (Róm 5,5) Ezzel a mottóval hirdette meg Ferenc pápa az idei Szent évet egy éve. Ebben meghívott bennünket, hogy újra éljük át II. János Pál pápa által 2000-ben meghirdetett gondolatokat:

1. Hálával emlékezzünk a múltra. – „Hálát adok az én Istenemnek minden rólatok való emlékezésemben” – ahogy Pál apostol a Filippi levélben írja. Ez a meghívás nekünk is szól! Ha megsavanyodsz, ha elkésersz, ha nem tudsz aludni: emlékezz! Emlékezz azokra az időkre, amikor Gazdád – bár méltatlan voltál rá, felemelt-megsebzett, de be is kötözött. Emlékezz erre: „Akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra szolgál.” (Róm 8,28) Emlékezzünk hálaadással. Minden este számoljuk össze, miért adunk hálát. És megtelik a szívünk reménnyel.

2. Szenvedéllyel éljük a jelent. Arra utal, hogy teljes mértékben, odaadással éljük meg a jelen pillanatot. Ez a magatartásforma azt jelenti, hogy nem csupán a múlton rágódunk, vagy a jövőt tervezgetjük, hanem a jelenben való létezésre koncentrálunk, és minden tevékenységünket a lehető legnagyobb szenvedéllyel végezzük. Pál apostol szavai irányt mutatnak ebben is: „Felejttem ami mögöttem van, az előttem lévőknek rugaszkodom, futok a kitűzött cél felé.” (Fil 3,14)

3. Reménységgel tekintünk a jövőbe. A remény minden keresztény számára ajándék és feladat.

Ajándék, mert Isten az, aki felajánlja nekünk. A reménykedés valójában nem pusztán optimizmus, mint amikor néha abban reménykedünk, hogy sikeresen vizsgálunk az egyetemen, vagy jó időben reménykedünk egy városon kívüli kiránduláshoz egy tavaszi vasárnapon. Nem, reménykedni azt jelenti, hogy várunk valamire, ami

már megadatott nekünk: az üdvösségre Isten örök és végtelen szeretetében. Arra a szeretetre és üdvösségre, amely ízt ad életünknek, és amelyek azok a sarokpontok, amelyek a világ talpon marad minden gonoszság és aljasság ellenére, amelyeket emberként bűneink okoznak. Reménykedni tehát azt jelenti, hogy befogadjuk ezt az ajándékot, amelyet Isten minden nap felajánl nekünk. Reménykedni annyit tesz, mint megízlelni annak a csodáját, hogy egy olyan Isten szeret, keres, vágyik ránk, aki nem bújít el az áthatolhatatlan egében, hanem testté és vérré, történelemmé és napokká lett, hogy osztozzon sorsunkban.

A remény egyben olyan feladat is, amelyet a keresztényeknek kötelességük ápolni és jó hasznát venni minden testvérük javára. A feladat az, hogy hűek maradjunk a kapott ajándékhoz: „A keresztény remény azt a szűk metszéspontot jelöli ki számunkra, azt a határt, ahol hivatásunk megkívánja, hogy minden nap és minden órában válasszuk azt, hogy hűségesek legyünk Isten irántunk való hűségéhez”. Isten hűséges hozzánk, a mi feladatunk, hogy válaszoljunk erre a hűségre. De figyelem: nem mi generáljuk ezt a hűséget, ez Isten ajándéka, aki munkálkodik bennünk, ha hagyjuk magunkat formálni a szeretetének ereje által, a Szentlélekkel, aki ihlető fuvallatként hat a szívünkben. Feladatunk tehát az, hogy fohászkodjunk ezért az ajándékért: „Uram, add, hogy hűséges legyek Hozzád a reményben!”. A remény Isten ajándéka és a keresztények feladata. Tudni, hogyan kell mindenhol megtalálni a remény bizonyítékát, a lehetségesnek a lehetetlenbe való behatolását, a kegyelmet ott, ahol az látszik, hogy a bűn minden bizalmat megrontott. Lassan végére érünk a 2025-ös szentévnek. Hálát adunk minden kegyelemért. Ezzel a hálaadással tekintünk vissza az elmúlt évre.

Csáki Tibor plébános

HÁLAADÁS 2025

A 2025. évet a 90. zsolttárral kezdtük: „Taníts meg szám-ba venni napjainkat, hogy eljussunk a szív bölcsességére”. Összegyűjtöttük, mi is történt az egyházközségünkben ebben az évben.

▪ **Rorátés szánkózás: Január 11-én**, szombaton a rorátén résztvevő gyermekekkel és a pásztorjáték szereplőivel Normafára kirándultunk.

Ökumenikus imára gyűltünk össze a református, majd a katolikus templomban január 3. hetében.

▪ **Február 7-én**, pénteken plébániai farsang volt a közösségi házban. Jelmezversennyel, bűvész előadással, vicces vetélkedővel, kézműveskedéssel és tánccal töltöttük az örömteli délutánt.

▪ **Február első vasárnapján** az esti szentmisében Beer Miklós nyugalmazott püspök elköszönt a nagymarosi hívektől. Öt és fél éven keresztül kisegítő lelkipásztorként tevékenykedett. A Migazzi idősek otthonába költözött. Isten áldását kértük rá az Ároni áldással!

▪ **Március 22-én**, szombaton a víz világnapja alkalmából dunaparti sétára hívtak bennünket a teremtésvédek. „Az ember nem is tudja, mekkora kincs a víz, ha nem élt szárazságban.” (Andy Mulligan)

▪ **Ebben az évben** 16 gyermek készül elsőáldozásra. Március 23-án került sor a bemutatásukra, amikor is a kezeseik áldást adtak rájuk, hogy megtanuljanak Jézus szemével látni, fülével hallani, kezével cselekedni és lábával járni.

▪ **Nagyböjti lelkigyakorlat:** a hamvazkodással, mint a bűnbánat jelével megkezdttük éves nagyböjti zárandoklatunkat a hit és a remény jegyében. „Mit jelent együtt haladni a reményben és felfedezni a megtérésre szólító meghívásokat?” Erre a kérdésre is kerestük a választ csütörtök esténként. A közösségi házban sokan bekapcsolódtak a lelkigyakorlatba, amelyen idén Henri Nouwen: *Te vagy a szeretett* című könyvét dolgoztuk fel.

▪ **Alpha Házaspár kurzus indult:** huszonöt házaspár jelentkezett erre a kurzusra, melynek első találkozója március 9-én vasárnap volt a közösségi házban. Nagy örömünkre sok fiatal pár jelentkezett, hogy a kapcsolatukat megerősítsék. A tanítás közben a pároknak lehetőségük volt, hogy páronként megbeszéljék a felmerült kérdéseket. A beszélgetéseket egy munkafüzet is segíti. A délután részeként a párok közösen vidám hangulatú vacsorán vettek részt. Ezt a programot ebben az évben hat alkalommal rendeztük meg.

▪ **Nagyböjt folyamán** sok férfi kapcsolódott az Exodus lelkigyakorlatához, a női közösségek a Fiat lelkigyakorlatához.

▪ **Élő kövek:** egyházmegyei katekézis folytatódott, ebben az évben is Farkas Feri és Kriszti fogta össze a programokat. Az előadásokhoz kapcsolódóan tanúságtételeket hallhattunk. – A keresztény ember küldetése, hogy életében megjelenítse, megélje a szentháromságos életformát. De ezt egyedül nem lehet, csakis közösségben. A keresztény közösség a Szentháromság tükrösképe kell, hogy legyen. Ebben az évben öt alkalommal találkoztunk.

▪ **Február harmadik hetében:** Február harmadik hetében: Minden évben nagy lelkesedéssel várják a párok a házaspár hétét. A hét csúcspontja mindig a szentmise, melyen újra fogadalmat tesznek a házaspárok, és az ezt követő vacsora, ahol közösen folytatódik a hálaadás, nem volt ez másképp idén sem.

Vidám hangulatú este keretein belül számolhattunk be a szervezők által reánk bízott feladatok teljesítéseinek mikéntjéről. Bohókás, megmosolyogtató, vicces, de minden esetben aranyos és szerethető történetek kerültek felszínre a házaspárok beszámolóiból. A párkapcsolaton alapuló kvízzjáték is nagyon szórakoztató volt.

▪ **Nagyböjt péntekjein** a szentmisék után a közösségek vezették a keresztutat a templomban. Nagyhéten keresztutat jártunk a gyermekekkel a Kálvárián, a

családokkal a Dunaparton. Nagypénteken az eső megrézált bennünket, de ettől még szebb lett a keresztút. Vasárnap hajnalban már negyedik alkalommal Öröm útja volt Zebegényben. Sokan csatlakoztak, valódi találkozás volt a feltámadt Krisztussal. Április 9-én Zebegényben a Karitás szervezésében a Betegek lelki napján találkozhattunk. Nagy ajándék volt április 25-én este a kárpátaljai Popovics házaspár tanúságtétele. Ezen alkalommal gyűjtést is rendeztünk a kárpátaljai testvérek javára.

▪ **Május 17-én**, szombaton a férfi közösségek találkozója volt a közösségi házban. Az életközépi válság, a férfi identitás kialakítása volt a központi téma, amelyet kiscsoportokban dolgoztak fel a jelenlevők, majd szeretetvendégséggel zárult a találkozó.

▪ **Ferenc pápa április 21-én**, húsvéthétfőn adta vissza lelkét a Teremtőnek. Temetési szentmiséje április 26-án, szombaton volt a római Szent Péter téren. A Szentatyát a Santa Maria Maggiore-bazilikában helyezték örök nyugalomra.

▪ **Május 8-án** Rómában új pápát kaptunk XIV. Leó pápa személyében. Május 8-án este fehér füst szállt fel a Sixtus-kápolna kéményéből. Ez azt jelenti, hogy a bíborosok testülete megválasztotta Ferenc pápa utódát. Ez örömhír nemcsak a hívő emberek számára, hanem a nem hívők-

nek is, hiszen a Szentatya személye meghatározza az egész Egyház, sőt a világ alakulását. A Szent Péter-bazilika erkélyéről mondott első beszédében a feltámadt Krisztus köszöntésével mutatkozott be a világnak: „Béke mindnyájatokkal!” Ez valóban sokat mond minden nép számára, hiszen a földkerekség számtalan pontján, hozzánk egészen közel is, háborúk dúlnak, amelyek ellentmondanak a krisztusi szándéknak, a szeretet békéjének.

▪ **Zarandoklat Mátraverebély-Szentkútra.** Május 9-én közös zarandoklatra indultunk erre a csodálatos helyre a nagybőjti lelkigyakorlat és az Élő kövek imakatekézis résztvevőivel. Hatalmas ünnep volt együtt átlépni a Szentkapun, együtt ünnepelni a felvidéki zarandokokkal.

▪ **A májusi Nagymarosi Ifjúsági találkozóra** elkészült az ifjúsági találkozó vizesblokkjának felújítása. Több éves sikertelen próbálkozás után kérésünk meghallgatásra talált. 15 millió forint vissza nem térítendő támogatást kaptunk a Nagymarosi Ifjúsági Találkozó vizesblokkjának felújítására. Köszönet érte!

▪ **Június 1-jén** 16 gyermek járult első szentáldozáshoz. Szeptember óta készülünk a harmadikos gyermekekkel. Találkozásaink alkalmával bevezettük a gyermekeket a templomi közösségbe, minden szerdán hívtuk őket a plébániai hittan csoportba.

▪ **Június 9-én**, pünkösd hétfőn Vácon diakónussá szentelték egyházközségünkéből Gável Pétert. Gável Péter diakónus a liturgiában, az idősek gondozásában segít. A keresztelés, az esketés, a temetés szintén olyan területek, ahol segíteni fog. Pünkösdhétfőn délután egyházközségi majálist tartottunk a plébániaudvaron, melynek keretében pünkösd koncert volt a templomban. Az ünnepi szentmise után közös vacsorán építettük a szeretetközösséget. Ezen a napon köszöntük meg Burgermeister Laci bácsi szolgálatát, aki éveken keresztül a plébánia és közösségi ház gondnoki feladatát látta el.

▪ **Június 22.** Úrnapján a szentmise után szép körmenetben köszöntöttük Jézust a kenyér színe alatt.

▪ **Június 23–27.:** napközis hittantábor. A nyári szünet első hetében ismét napközis hittantáborba hívtuk a gyerekeket Nagymaroson és Zebegényben, összesen 120-an vettünk részt. A gyerekeket nagycsoportostól negyedik osztályig csoportokra osztottuk, vezetőik a felső tagozatos és középszintű hittanos fiatalok voltak. A fiatalok felelősségteljesen és nagy szeretettel, türelemmel vezették és segítették a rájuk bízottakat. A tábor napjainak lelki programját a kis Herceg története adta.

▪ **Június 30 – július 4.:** Dömösi hittanos tábor. Közel 60 gyermek és fiatal kapcsolódott be az idej táborba, melynek alap gondolatát Jónás próféta története adta. Minden nap egy vidám jelenetben dolgozták fel a fiatalok a napi témát. Kirándulások és játékok, imádság és vizes program váltogatták egymást.

▪ **Július 5–20.:** Az idej cserkész táborát Ipolytölgyesen tartották, ahol a természetközelség minden pillanatát élvezhették. Bár az eső többször is szakadt, ez csak még

szorosabbra fűzte a csapat közösségét és jó hangulatát. A közös imák és beszélgetések igazi lelki feltöltődést adtak mindannyiuknak.

▪ **Augusztus 13–17.** Balatonszárszó: Családtábor. Idén 127-en vettünk részt a Lepkeház üdülőben az egyházközségünk családjainak szervezett táborban. A növekvő gyerekeinknek egy megtartó közösség, ahol tanulhatnak a nagyobb kamaszoktól, fiatal segítőtől, példaképként tekinthetnek rájuk. Részünk volt tanításban, mély és őszinte kiscsoportos beszélgetésben. Lackfi János előadása – vagy inkább tanúságtétele – nagyon nagy élmény volt.

▪ **Szeptember első szombatján** nyárbúcsúztató szeretetvendégségre gyűltünk össze a plébániakertben. Hálát adtunk a nyári élményekért, kegyelmekért. Ezen a napon búcsúzott a közösségtől Gável Réka, aki a kismarosi Ciszterci Nővérek közösségéhez kérte felvételét.

▪ **Szeptember második hetében** a káplánszoba átalakítása kezdődött. Az elválasztó falat kiszedtük, egy szép hitantermet, közösségi teret alakítottunk ki belőle.

▪ **Szeptember utolsó szombatján** Bibliamaratonra gyűltünk össze. Márk evangéliumát olvastuk végig, a fejezetek között taizéi énekeket énekeltünk. Nagyon áldott találkozás volt az Igén keresztül Jézussal.

▪ **Szeptember 28-án** szenteltük fel ünnepélyesen a cserkészotthont, amelyet az egyházközség támogatásával és társadalmi munkával alakítottunk ki az elmúlt évben.

▪ **Október 28-án** idősek napi rendezvényt tartottunk. A szentmise keretében a betegek szentségében részesültek beteg testvéreink, ezt követően a közösségi házban, majd házi csoportokban gyűltünk össze.

▪ **Októberben** egy újabb nagyobb lélegzetű felújítás indul a plébánián. Lehetőségünk nyílt a tetőhéjazat cseréjére. Az előző fedés a nyolcvanas évek elején készült. Azóta számtalan helyen kellett már cserepet pótolni, és valljuk meg őszintén, a tetőlélek bádofedése sem szép látvány. A jelenlegi fedélszék a múlt század első felében épülhetett, állapota kielégítőnek mondható. Tervezett munkák: cserép és lécezés bontása, vízzáró alátét fólia, ellenléc, tetőtőlécezés és cserépfedés. Az államtól 10 millió Ft támogatást kaptunk. Ehhez kell még 6 millió Ft-ot összegyűjteni. Köszönjük az adományokat!

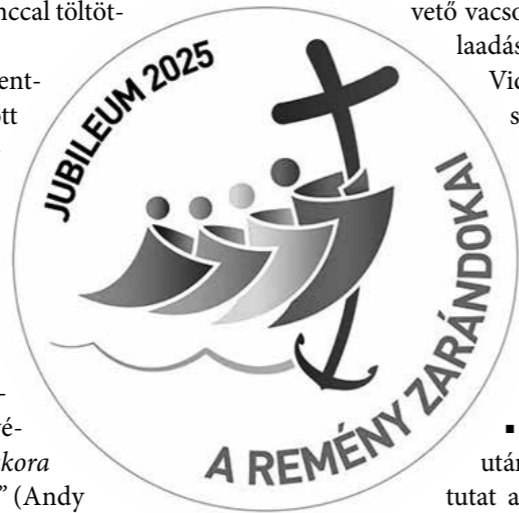
▪ **November 23-án** Krisztus Király vasárnapján közel 30 ministráns fogadalmat tett templomunkban.

▪ **November 29-én** az egyháztanács lelkigyakorlata volt Kismaroson a ciszterci nővéreknél. Fejérdy Áron atya tanítása alapján dolgoztuk fel a témát kiscsoportokban.

▪ **December 14-én** munkatársi vacsorán köszönjük meg a szolgálatát az akolitusoknak, ministránsoknak, kántoroknak, zenészeknek, hitoktatóknak, a Tanúság újság szerkesztőinek, a Karitás munkatársainak, templomtákarítóknak, közösségvezetőknek, egyházadózó szedőknek, irodai segítőknek.

A Váci Egyházmegye jelmondatával zárjuk gondolatainkat: „Együtt építjük”.

Csáki Tibor plébános

Szentévi ministráns zarándoklat

Az idei Szentévben október 11-én délután a „Remény zarándokaként” indultunk Márianosztrára a ministránsokkal és akolitusokkal. Zarándoklatunkat templomunkban kezdtük, ahol részleteiben megismertük a szentévi zászlónk logóját.

Tibor atya, aki velünk zarándokolt, elmagyarázta, hogy a logó emberfigurái a világ népességét jelenítik meg, akik egymást átölelik, ez a testvériséget és összetartozást szimbolizálja. Utunk során nem vagyunk egyedül, életünk zarándokútját közösségekben járjuk. Az első embera-

és a „sok” gyakran akadály lehet a céljaink elérésében. Közös célunk az volt, hogy együtt eljussunk Márianosztrára, ezért helyet szorítottunk a kis ministránsunk által hozott „felesleges” tárgyak számára a nagyobb ministránsok hátizsákjaiban. A pihenő lehetőséget adott arra is, hogy különbséget tegyünk a vágyaink és a reményeink között is. Míg előbbieket vagy beteljesülnek vagy nem, addig utóbbiak bekövetkezését biztosra vehetjük. Ezeknek a gondolatoknak a társaságában folytattuk utunkat csendben szemlélve az őszi erdőt, míg el nem értünk a toronyaljai Szent Mihály pálos kolostor romjaiig, ahol meghallgattuk a vihar lecsendesítéséről szóló evangéliumi részletet.

Az evangélium alapján kiscsoportos beszélgetés keretein belül osztottuk meg egymással életünk reménytelennek látszó eseményeivel kapcsolatos érzéseinket, gondolatainkat. A kisebb fiúk élethűen el is játszották, hogyan csendesítette le Jézus a vihart a tengeren. Örömhírként megfogalmaztuk, hogy ezekben a situációkban mindig lehet újrakezdeni, mert Isten szeret!

A pálos romnál búcsút vettünk Tibor atyától, és a szürkületben, majd később sötétben „fejlámítás” rózsafüzéret imádkozva közelítettünk meg Márianosztrát, ahol már Vizi András atya várt bennünket a templomban. András atya elmondta, fontos, hogy reményünket ne földi dolgokba vessük, mert azok mulandók. A bazilikában – kihasználva a szentévi teljes búcsúnyerési lehetőséget – elimádkoztuk az előírt imákat, és jónéhányan elvégeztük a szentgyónásunkat is. Fáradtan, de megköny-

nyebbülten ültünk le közös vacsoránkhöz, amelyet közös szabad témájú beszélgetés követett. Ezek az őszinte beszélgetések mindig értékes részei szoktak lenni a csak fiúkból és férfiakból álló zarándoklatoknak.

Igyekeztünk hamar „takarodót” elrendelni, mert vasárnap reggel 6:30-kor vártak vissza bennünket a pálos atyák a templomba közös zsolozsma imádságra, amely több ministráns számára is igen nagy élmény volt. A korai reggelit gyors összepakolás, közös értékelés és a szentmisére való felkészülés követte. Heininger Ferenc jött értünk a Cédus busszal, hogy a nagymarosi fél tízes misére pontosan érkezhessünk. (Ferinek és a Cédus Egyesületnek ezúton is köszönjük a segítséget!)

A szentmisén lélekben megújulva és feltöltődve vetünk részt, mert zarándoklatunk során találkoztunk reményünk forrásával, Jézussal.

Gábel Péter

Medjugorjei zarándoklat

A barátom, Zoller Máté és én, október 27-től november 1-ig Medjugorjében voltunk zarándoklaton, ahová csodás körülmények között jutottunk el és ott is sok csodát tapasztaltunk. Az egész úgy kezdődött, hogy négy héttel a zarándoklat előtt szerdán egy Szentlélek szemináriumos társunk hatalmas lelkesedéssel, valahogy így mesélt Medjugorjéről: „Medjugorje a legáldottabb hely a Földön! Oda mindenkinek el kell jutnia!” Ezt követően azon a hétvégén lévő Tűz és fény konferencián is szinte a csapból is Medjugorje folyt, ezért így imádkoztunk: „Atyám, ha akarod, hogy menjünk Medjugorjébe, adj egy lehetőséget.” A lehetőség meg is érkezett, amikor elmeséltük a hétvégén történeteket a szerdai szemináriumon, de csak egy hely volt, ezért most így imádkoztunk: „Atyám, ha tényleg akarod, hogy menjünk, akkor adj két helyet”, és lett is két hely. Én ezért nagyon nagy várákozással érkeztem oda, mert: „itt valami nagy dolognak kell lennie, ha már így intézte Isten”. Nagyon sok lélekemelő dolog történt a hat nap alatt, hegyet másztunk, rózsafüzéret imádkoztunk, de egyik se volt olyan, amit ne tapasztaltam volna korábban, vagy itt, a mi templomunkban. Sőt, még a medjugorjei békét sem éreztem, amiről sokan áradoztak az oдаfele vezető buszúton. Ezért egyre inkább magam alatt voltam, mert nem ta-

pasztaltam semmi „nagy dolgot”. Ez a lefelé ívelés az utolsó teljes ott töltött nap alatt csúcsozott ki, amikor már a hitemet is elkezdtem megkérdőjelezni, de azon a délután elmentünk egy nővérhez, aki arról beszélt, hogy felajánlhatjuk életünket Máriának.

Simon Dávid atya is, akivel mentünk, teljesen elérzékenyülve, valahogy így fogalmazott: „teológiailag nem tudom megmagyarázni, hogy miért Máriának ajánljuk fel az életünket és miért ne közvetlenül Jézusnak, de azt tudom, hogy rohadatul működik”. Ez az egész nekem teljesen új volt, de tanácsuk szerint én is felajánlottam Máriának az életemet, ami után akkora béke támadt bennem, hogy tudtam, ezért hívott ide az Úr! Ez volt életem eddigi legerősebb istenélménye.

Hócza Dénes

CAMINO DE SANTIAGO – SZENT JAKAB-ÚT

Az El Camino elnevezés azokat a spanyolországi ősrégi zarándoklatokat foglalja össze, melyek különböző kiindulópontokról Santiago de Compostelában futnak össze. A Út Szent Jakabról lett elnevezve, mert a legenda szerint földi maradványai a főtéren található katedrális helyén lettek eltemetve.

Idén tavasszal édesapámmal volt lehetőségem végigjárni a Camino de Santiago francia útját, mely közel 800 km. A francia kisvárosból Saint Jean Pied de Portból indulva jutottunk el a spanyolországi Santiago de Compostelába.

Egy hónap gyaloglás, ahol hátadon cipeled mindened, és szép lassan megtanulod, hogy akár csak az életben, az Úton is van olyan, amit ha elengedsz és le tudsz tenni, lekerül egy teher a válladról és megpuhulnak a lépteid. Sokat tanulsz magadról, a kitartásról és az egyszerű, puritán élet szépségeiről és nehézségeiről.

„Az Út nem azt adja neked, amit szeretnél, hanem amire szükséged van.” Hallottam sokszor az indulás előtt olyanoktól, akik már végigjárták a saját Caminojukat. „De én pontosan tudom, hogy mire van szükségem.” Gondoltam. Nem tudtam. Az Út újra és újra meg tud lepni és ha nyitott vagy rá, észre fogod venni. Hogy mire tanított engem? Bízni és hinni. Vakon. Akkor is, ha éppen nem látod magad előtt az utat, vagy nem tudod, hogy lesz-e hol aludnod az éjszaka. Hallottam a többi zarándoktól, hogy a „Camino Angyalai mindent megoldanak”, de ezt csak akkor érti meg igazán az ember, amikor a saját bőrén tapasztalja. Ha téged is hív az Út, ne várj tovább, indulj el!

Zoller Anna

RÓMAI ZARÁNDOKLATUNK

Nagy ajándék volt számunkra, hogy a szentévben elzarándokolhattunk Rómába, és az erre kijelölt bazilikákban levő szentkapukon átmenve imádkozhattunk szeretünkért és mindazokért, akiket szívünkben hordoztunk

valami miatt. Nem a teljes családdal utaztunk, mert a nagyobbak már életállapotuk vagy egyetemi, munkahelyi elfoglaltságai miatt nem tudtak csatlakozni, de őket is vitük magunkkal lélekben.

Imacsoportunkkal egy 50 fős busszal utaztunk közel 16 órát, de várakozáson felüli türelemmel, lelkesedéssel viselte mind a 27 gyermek a hosszú utat. Első megálló Assisiben volt, ahol meglátogattuk a Szent Klára, Szent Ferenc templomot és Carlo Acutis sírjánál is jártunk. Felemelő élmény volt sétálni a nagy

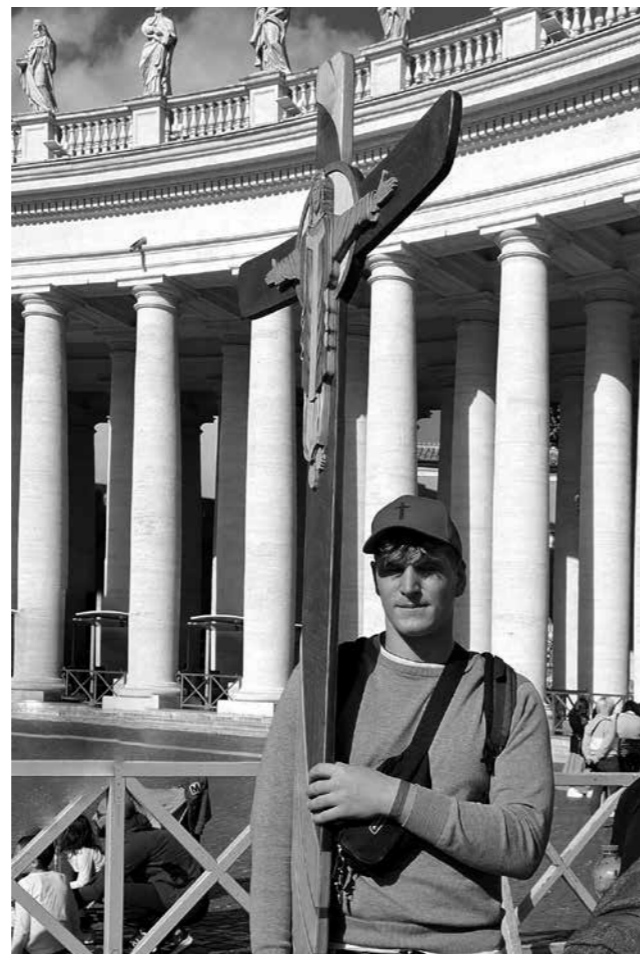
hangulatos kis város utcáin, ahol ilyen nagy szentek jártak előttünk. Első szentmisénk is itt volt a Szent Ferenc templom kápolnájában.

Innen Rómába vettük utunkat, ahol este megérkeztünk abba a kempingbe, ahol öt éjszakát töltöttünk szépen berendezett konténerházakban. Túl sok időnk nem volt az alváshoz, hiszen hogy a reggeli misékre időben odaérjünk és Róma legfontosabb helyeire eljussunk, ahhoz korán kellett kelni és napi elemőzsiát készíteni minden reggel. Első nap a magyar kispapok tanulóhelyén, a Germanicumban és a Santa Maria Maggiore Bazilikában jártunk, ahol Ferenc pápa sírja és az ő kedvelt híres Mária képe található.

Számomra a legmeghatározóbb élmény a délutáni jubileumi kereszttel megtett, Szent Péter-bazilikába vezető út volt. Énekelve, imádkozva mentünk a magyar kis csoportunkkal egy kordonnal elzárt útvonalon a Szent Péter-bazilikáig, ahol zsúfoltan hömpölygött a tömeg. Ebben a kis sávban mintha megállt volna az idő és mintha a külső zajok megszűntek volna, csak mentünk a Szent Kapu felé. Volt idő elgondolkodni, hogy kiért, miért ajánljuk ezt a kis zarándokutat, mitől szeretnénk szabadulni, vagy mit szeretnénk kérni, felajánlani. Egészen más volt így az imádságban, szent énekekben elmerülve közeledni a 25 évenként megnyitásra kerülő kapu felé. Ez valóban egy

átélt, különleges, maradandó élmény lett mindannyiunk számára. És úgy tűnt, a körülöttünk járó-keelő embereket is megérintette, mert megálltak, figyeltek, néhányan még felvételeket is készítettek a menetünkről.

Minden nap volt szentmisénk – általában a bazilikák valamelyik kis kápolnájában, – ami nagyban hozzájárult, hogy ne csak turistalátványosságnak tekintsük azt a helyet, ahol vagyunk, hanem lelkileg, az Oltáriszentségben jelenlévő Jézussal is átélhessük annak a jelentőségét, hogy „egyházunk szívében” lehetünk a sok-sok vértanúval és szenttel együtt. Megdöbbentő volt belegondolni, hogy sokan itt adták életüket Jézusért, keresztény hitük megvalósulásáért, és hogy mi most az ő nyomdokain járva lehetünk az egyházunkban otthon.

Ez a pár nap valóban zarándoklat volt, nemcsak fizikai, hanem lelki értelemben is. Volt mit felajánlani. Nem volt mindig egyszerű, de megérte elmenni és lélekben feltöltődve hazaérkezni ugyanannak az Egyháznak magyarországi kis egyházközségébe, immár jobban értve, értékelve, hová is tartozunk valójában.

Gável Bernadett

Erdélyi úti beszámoló

Talán többen hallottak már az Exodus 90 lelkigyakorlatról, amely egyre elterjedtebb egyházi berkeken belül. Ez év tavaszán Nagymaroson is sokan végezték, közöttük egy tapasztalt, Nagymaroson élő, Erdélybe utakat szervező testvérünk. Ez adta az ötletet, hogy még azon melegében, húsvét táján elhatároztuk: az Exodus lelkigyakorlatot elvégző férfiak egy csoportja – kihasználva Hoksári István barátunk 20 éves erdélyi szervezői tapasztalatát – az ősszel ellátogat Erdélybe.

Így is tettünk, november első hetében Erdély csodálatos, napfényes őszi időjárással, sok-sok melegsívű, igaz emberrel, és megunhatatlan tájjaival fogadott bennünket.

Jártunk Nagyváradon, megtekintve a csodálatosan felújított Monarchia korabeli belvárost, a Püspöki Székesegyházat, a Püspöki Palota múzeum részét, benne a lélegzetelállító, aranyozott Szent László hermával.

Álltunk a Madarasi Hargita kopjafákkal tűzdelt csúcsán, ritka ajándékként senkitől sem zavartatva, csak mi hatan. A fenséges csendet csak az általunk énekelt Boldogasszony Anyánk himnusz dallamai törték meg.

Székelyvarság gyönyörű havasi környezetében – ahol a szállásunk is volt – csodáltunk vízesést, magaslati kilátóról aranyló naplementét, elleshettük a fenyőszindely készítés rendkívül leleményes ősi technikáit, és jártunk a székelyországi „Parlament”-ben, ami nem más, mint fenn a havasi szórvány házak között egy egyszerű, aprócska mindenestül vegyeskereskedés, kocsmá, találkozási központ, ahol – a hely nevéhez és szelleméhez híven – mi is tiszteletteljes gondolatcserét folytattunk a Parlament elnökével (boltvezető), a munkából megtérve melegező székely atyafiakkal és egymással... na jó, nagy mennyiségű jófajta szilvapálinka kíséretében.

Rendkívüli embert ismertünk meg a világvégi Székelydályán Fülöp Szabolcs református tiszteletes úr személyében, aki feleségével népes családot igazgat, középkori templom felújítást, restaurálást menedzsel, megingathatatlan magyarságtudattal, istenhittel tartja a lelket a parányi falucska közösségében, nem mellesleg 50-60 bivaly tenyésztése mellett – vagy okán – 8-10 különféle sajtot készít házilag bivalytejéből. A sajtok kóstolója sem maradhatott el természetesen.

Ellátogattunk a gyimesi csángó falvakba – Gyimesfelsőlók, Gyimesközéplók, Gyimesbükk – megcsodálva az ezeréves határ mentén álló, mára már ikonikussá vált legkeletibb 30-as MÁV őrházat, az éppen érkezésünk napjaiban elkészült, gyönyörűen felújított Rákóczi várat, a szemközti magaslaton elhelyezkedő

Kontumáci kápolnát, és a 2013-ban felállított székely fafaragású Hit Kapuját.

Ugyanitt láthattuk, olvashattuk az emberi létünk szellemi és lelki alapjait képező értékek kopjafára vésett fogalmait, úgymint: Isten, Haza, Család, Anyanyelv, Alkotás, Jog, Kultúra, Hagyomány, Egység, Szabadság, Jövő. És

személyesen fogadott bennünket mindezen gyimesi értékmegőrzések és értékkeresztések megálmodója, motorja, mai napig élő lelkiismerete: Deáky András úr, tanár, népművelő.

Jártunk Zeteváralján „kacagós” Gábor atyánál is, vár-tuk és megkaptuk a szokásos vicceket, poénokat.

Végezetül, küldetésünk egyik fontos célját teljesítve beléphetünk Csíksomlyó kegytemplomába, leróhattuk kegyeletünk a Babba Mária kegyeszobornál, a meglehetősen meredek kálváriát megmászva feljutottunk a több százezer fős Csíksomlyói búcsú szentmiséinek helyére, a nyeregbe, a Hármashalom-oltárhoz, ahol is az aranyló őszi napsütésben rajtuk kívül csak a madár járt. Az esti csíksomlyói szentmisén való részvétel már csak ráadás ajándéka volt ennek az élménytelen és feledhetetlen öt napnak.

Néhány mondattal előbb küldetésünkről beszéltem. Dolgunk, feladatunk volt nagy létszámú szállás feldelelítése, lekötése, a csíksomlyói helyszín bebarangolása, ugyanis Tibor atya kezdeményezésére az egyházközségünk tervei között szerepel egy helyi hívekből toborzott nagy létszámú (~ 50 fő) zarándoklat megszervezése a Csíksomlyói búcsúra. Remélhetőleg ez ügyben valóban lesz folytatás, a részletekről majd időben, később.

Felfedező utunk résztvevői:

Hoksári István csapatfőnök
Maurer János, Gergely Tamás, Péntek Attila,
Hadi Péter, Heining Ferenc

Márianosztrai zarándoklat

SZEPTEMBER 13.

Egyházközségi zarándoklatunk idei évi gondolata: ajándékba kapott hitünk megélése és hitünk továbbadásának felelőssége volt. Négy héten keresztül készültünk, a hetek témái az öröm, hiteles cselekedeteink, a bátorító Szentlélek és félelmeink voltak. A zarándoklatra a gyalogosok már reggel elindultak. A kisgyermekes családok az első állomásig tartottak velünk. Minden állomáson imádkoz-

tunk, énekeltünk, megosztottuk, ami bennünk volt. Majd keresztet hordozva, rózsafüzért imádkozva érkezünk a templomhoz. Ott köszönthetjük a kerékpáros és autós zarándokokat. 15 órakor együtt ünnepeltünk szentmisét. Igazi ünnep volt egyházközségünk számára, ahol kicsik, nagyok, fiatalok, idősek együtt imádkoztunk.

Trieb Mariann

ÉLŐ KÖVEK – KÜLDETÉSÜNK

„Menjete el az egész világra és tegyetek tanítványommá minden népet, tanítsátok meg nekik mindazt, amit én tanítottam nektek...”

Jézus szavai ma is szólnak hozzánk. De vajon mit teszünk érte, hogy ez megvalósuljon? Mi az, amire személyesen engem kér? Kik azok, akiket rám bízott? Mit és hogyan tehetek értük? Mit tehetünk egymásért?

Jobb mindezt együtt megvalósítani, egy szentháromságos közösségben Istennel, egyházunk részeként, segítve egymást ezen az úton.

Idei első alkalmunk Dr. Gájer László atya gondolataival indult misszióról és evangelizációról, amit Paszternák Tamás atya egyházképekről szóló előadása követett. Dr. Fejérdy Áron atya arról tanított, hogy Jézus akarata volt az, hogy a rábízott küldetés, egy közösség által, emberek által, veled és velünk folytatódjék. Ha Isten terve és Jézus küldetése alapvetően a befogadás, meghívás Isten sze-

retetébe, akkor ez így módon kell, hogy működjön a mi életünkben is.

Vendégünk, Fidelis nővér missziós tevékenységéről tett tanúságot. Elmesélte, mennyi szeretetet kapott azoktól a gambiai és perui kisiskolásoktól, családjaiktól, akikhez az Úr vezette őt. Bár jóval szerényebb körülmények között, de tevékenységének minden pillanatában megélhette a közösséget velük és Istennel. Nagyon hálásak vagyunk Dr. Rendessy Annamáriának, hogy megosztotta velünk, hogyan gazdagította életét a Jóisten, bármerre vitte is az útja, és hogyan vezet most is mindennapjaiban.

Az év további előadásain arra keressük a választ, hogyan is tehetünk azért, hogy egyre közelebb vezethessünk másokat is Istennel. Szeretettel várunk minden régi és új érdeklődőt! Következő alkalmunkat januárra tervezzük. Addig is kísérjük egymást imáinkkal közös utunkon!

Kriszti és Feri

Idősek hete Nagymaroson

Napjainkra megszorodtak a világnapok, nemzetközi napok, jeles napok. Jól van ez! Kell, hogy az ember figyelmet szenteljen a különböző problémákra, vagy megemlékezzen fontos évfordulókról, ünnepekről.

Október 1-jén az idősek napjára figyelhetett a világ, mi pedig itt, Nagymaroson – egy egész héten át, megkülönböztetett figyelemmel kísérhettük az idős emberek életét. A következőkben ennek az időszaknak (október 27–31-ig) eseményeit próbálom felidézni. Szentmisével kezdődött. Tibor atya méltó szavai után, szentáldozással, majd a betegek szentségének erősítő kegyelmével indulhatott a nap.

„Jövönk az idős kor!” Ferenc pápától származik a mondás, s ez lett a címe az Agape műsorfilmjének is, amit most közösen néztünk meg. Elgondolkodtató, megoldásokat kereső beszélgetés részesei lehettünk. Legfontosabb kérdések:

Miként tekintünk ma az idősekre? Hogyan legyünk segítségükre? Milyen nehézségeket jelent napjainkban az idősek gondozása? Hogyan készülünk az időskorra? Természetesen nem kaphattunk kész recepteket, de jó volt a különböző szakterületekről érkezők „szemével látni,” megoldási kísérleteikről, tapasztalataikról hallani.

Dr. Beran Ferenc atya (morálteológus) – saját élethelyzetét is felidézve – arról beszélt, milyen áldás, ha a családtag tudja ápolni a hozzátartozóját. Az időskor minőségileg különbözik az előzőktől. Az idős ember nagyobb összefüggéseiben látja a világot. Nem véletlen, hogy sok művész idős korára tudta megalkotni élete fő művét. Példának említette Rembrandt: Tékozló fiú c. művét, amit élete során többször megfestett. Az általunk is ismert festményt, Rembrandt idős korában vitte vászonra, amikor már Isten- és élettapasztalatai utánozhatatlan művésszé edzették.

Dr. Leleszi Tróbert Anett mentálhigiéniai szakember fontosnak tartja, hogy az idős embernek legyenek kapcsolódási pontjai Istenhez, családtagokhoz, közösségekhez, barátokhoz, külvilághoz. Tárnyilagosan beszélt az ápolás és az ápolók nehézségeiről is. Fizikailag, lelkileg kimerítő lehet hosszú távon az idősekkel való foglalkozás. Nem szabad a segítőt túlterhelni, magára hagyni. Idővel neki is segítségre lehet szüksége.

A fiatal Tímár Dorottya mély együttérzésről, reményt keltő felelősségről tett tanúságot. A „Feledhetetlen Alapítvány” önkéntese arról az emberi kapcsolatról beszélt, ami közte és a „mindent elfelejtő” nagymamája között alakult. Megható példaként emlegette: kanál villa, eszközök... nem jelentenek már semmit, a beszélgetés sem megy, de

a Miatyánk úgy égett bele az emlékezetébe, hogy az ima „szóra bírja” drága nagymamáját. Tímár Dorottya feladatának érzi a fiatalok érzékenyítését, az idősekkel való foglalkozás megtanítását.

Dr. Marx Gyuláné Dr. Bodó Erzsébet orvos, a zalaegerszegi Gondviselés Háza idősek otthonának vezetője, az ott élők sajátos életét mutatta be. Beszélt kapcsolat-tartásokról, generációs problémákról. „Fordított szoci-

alizációnak” nevezte, azt a helyzetet, amiben a fiatalnak már nincs szüksége arra, hogy a nagyszülőktől kérdezzen (okos kütyük!), az idősek pedig nem értik unokáik nyelvét. Ez a távolság sokszor okoz szomorúságot, elszigetelődést.

A befelé fordulással szemben Székely János püspök szavaira utalt a doktornő: a korlátok beszűkülnek itt a földön, de Isten felé megnyílnak, kitágulnak a határok. Az idős ember hitéletének egyre nagyobb szerepe van. Tudatosítani kell, hogy az ő imáira nekünk is nagy szükségünk van!

A következő napokban kiscsoportokban (8–12 fő), családoknál tovább folyt a gondolkodás, beszélgetés. Különös hangulata, meghittsége van ezeknek a találkozásoknak.

Míg próbálunk egymásra hangolódni, érteni, megérteni egymást, bízunk az írásban: „Mert ahol ketten, vagy hárman összegyűlnek az én nevében, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20)

Ennek a hétnek igazi koronája lehetett az október 31-i váci székesegyház meglátogatása. Gábor atya, ferences szerzetes kalauzolásával megcsodálhattuk a hatalmas belső teret, a felújított freskókat, kupolát, fő- és mellékoltárokat... majd a szentségi kápolnában hálaímaival fejeztük be a rólunk szóló, reményt adó szép napokat.

Varga Zoltánné

30 ÉVES A TANÚSÁG ÚJSÁG

Bizonyára feltűnt már a címlapról, hogy idén a 30. évfolyamot érte el az újságunk. Van okunk ünnepelni és az ünnep kapcsán rávilágítani az értékekre, hogy hálával köszönetet mondhassunk az újságot is életető, mozgató Szentléleknek. Ebben a számban a jelenre fordítom a figyelmet, hogy betekintést nyújtsak a munkánkba, a minket mozgató lelkiületbe.

Az újságon, amit most a kezdedben tartasz, sokan dolgozunk, korrektorok és rovatvezetők mind ingyenesen és lelkesedéssel. Talán nem annyira látható módon, mert van, akinek csak az Impresszum soraiban található a neve. Nagyon vártam már, hogy büszkén bemutathassam őket nektek, hogy megismerjétek a nevüket, a feladataikat, a munkájukhoz kapott küldetést. Kívánom, hogy ez erősítsen benneteket is, megtapasztalva, milyen sokrétű módon szeret minket az Úr! Ugyanis ezt a küldetést egyikük sem csupán magáért kapta, hanem a közösségért, érted is, kedves Olvasó!

Felelős kiadó, felelős szerkesztő, Lelkiségi rovat:

Dr. Csáki Tibor atya

Az Egyház, mint Krisztus megváltó művének folytatója (vö. Jan 20,21 stb.), átvette Jézus küldetését, a tanúságtételt az Atya szeretetéről. Jézus azért küldte el a Szentlelket, hogy az Egyház teljesíthesse apostoli megbízatását. Ez a tény a biztosíték arra, hogy az Egyház minden időben megvalósítja küldetését. A keresztények élete – azoké, akik igyekeznek szívvel-lélekkel és szeretettel csatlakozni Krisztushoz és az Egyházhoz – mindig tanúságtétel a világ előtt. Nem csupán egy-egy élettelen téglát a keresztény ember az Isten Házában, hanem abba „Élő kövek módjára épülnek bele” (1.Pét.3.) Így volt ez a helyi egyházközségben is. Hálát adunk a 30 évért, az Újság elindításáért, munkatársakért, akik vállalták ezt a missziós feladatot. Kérjük a kegyelmet, hogy az új nemzedék számára tovább tudjuk adni a hitet tanúságtétél életünkkel.

Ifi rovat: Drobilich Domonkos

Még 2019-ben kaptam az első megtisztelő felkérést, hogy kezdjünk el egy, a fiatalokat jobban érintő kérdésekkel foglalkozó rovatot. A mostani már a 20. írás, amelyben közreműködhetek, ahol a láthatatlan olvasó közösséggel együtt gondolkodhatok. Számomra ezek az írások a formálódást jelentették, egy

folytonos ráébredést, hogy mi fiatalok minden nap alakulunk, változunk, fejlődünk. Sok témát érintettünk, de egy valami mindig közös volt: engedni, hogy a Mindenható vezesse ezt a formálódást.

Cserkész rovat: Hadi Kornélia

A Tanúság újságban a cserkész rovat vezetését vállaltam el. Ez azt jelenti, hogy általában én írom a cikkeket (de van, hogy megkérek a csapatunkból egy-egy lelkes cserkészt) a cserkészetéről, érdekességeiről, illetve a csapatunk életéről. Igyekszem minden alkalommal úgy bemutatni a cserkészetet, hogy azok is közelebb kerüljenek hozzánk, akik eddig talán keveset tudtak róla.

Számomra ez a szolgálat egy lehetőség arra, hogy mások megismerjék a csapatunkat, hogy kedvet kapjanak a cserkészethez, és talán egyszer csatlakozzanak is hozzánk. Nekem személyesen is sokat ad ez a feladat, mert miközben írok, jobban átgondolom, hogy számomra mit is jelent a cserkészet, miért helyezte a szívemre Isten és így miért lett fontos része az életemnek.

Hagyományaink rovat: Hadi Luca

A hagyomány rovatot írom, amiben a célom, hogy rávilágítsak arra, hogy a régi, talán elfeledett, vagy akár Nagymaroson is fellelhető szokásokban felfedezhessük – látszólagos ürességük helyett – csodaszép jelentésüket. Persze ehhez szükségünk van néha magyarázatra, mert a világunk bizonyos téren teljesen megváltozott, bár az alapértékek ugyanazok maradtak. Legfőképpen

azt szeretném bemutatni, őseink milyen módon, milyen sokrétűen imádjuk Istent és kapcsolódik hozzá. Esetleg mi is tanulhatunk valamit tőlük. Nekem nagy örömet jelent ebben gyönyörködni. Remélem, hogy másokat is inspirál!

Gyerek rovat: Hadiné Turcsik Kinga

Feladatom a gyerekeknek szóló rovat kitalálása és megírása. A rovat célja aktivizálni a gyerekeket és támogatni a családokat, hogy a keresztségben megkapott mag kicsírázhatson és a hajtás növekedhessen. A történetek, játékok, rajzok és feladatok hozzájárulhatnak az ismeretek bővítéséhez és segíthetnek begyakorolni hitünkhöz kapcsolódó jó cselekedeteket, kialakítani Isten szeretetét visszatükröző jó szokást, hogy már egészen fiatalon a hit élővé válhasson és jó gyümölcsöt teremjen.

Az aktuális igének, témának ill. egyházi időszaknak utána olvasva, illetve az engem ért lelki élményeket feldolgozva sokat gondolkodom az átadandó üzenet lényegén és újbóli megfogalmazásán, hogy befogadhatóvá váljon a gyermekek számára, és segítség lehessen a kisgyermekes családokban megélt hit tudatosabbá tételéhez is.

Bár általában nagyon kis részletét dolgozom fel a keresztény katolikus hitünkhöz, de ezáltal bennem is mélyebbre hatol Isten üzenetének kis szilánkjai.

Teremtésvédelem rovat: Halupka Gábor

Miért örültem meg azon lehetőségeknek, hogy a Tanúságban a teremtésvédelem is rovatot kaphat? Mert úgy vélttem, ez is segít jobban megérteni, miről is szól a teremtésvédelem. Hogy így, írott formában inkább eljut majd a szívekbe. Oda, ahol a hallásunkon, látásunkon, szaglásunkon és tapintásunkon túl megsejthetünk valamit abból, hogy milyen Isten teljes világa; annak minden egyes, apró és nagyobb, szebb és rútabb, szeretett és gyűlölt, hasznos és haszontalan (?), pillanatnyi és örök lakójával. S hogy keresztényként ezért mind felelősséggel tartozunk. Geológus a hivatásom, és másként nézem-mérem az időt, mint a mindennapok embere. Talán ezért is hívtam meg másként az Úr a követésére: felnőtt megtérőként, néhány filmalkotás és a természet nyelvén. És talán ezért várom türelmetlenül, hogy mások is megértsék, miről is szól a teremtésvédelem?... Köszönöm, ha e hasábokon az Úr ki-nyújtott gondolata lehetek.

Könyvajánló rovat: Hortoványi Jenő

Feladatom az aktuális lap fő témájához kapcsolódó könyvajánlás, értékelés. A szolgálatot szívesen, örömmel végzem, néha a konkrét könyv kiválasztásával probléma adódik, de személyes beszélgetéssel meg tudjuk oldani. Az egész lap az Úr szellemében készül.

Korrektúra: Kosztráné Zoller Judit

„Aki meghívott benneteket, az hűséges, és végbe is viszi.” (1 Tessz 5,24)

Egy kicsi dolog mellett elköteleződni, egy kicsi dologban, láthatatlanul kapcsolódni a közösséghez. Azt vállaltam hat éve, hogy átolvasom, korrektúrázom megjelenés előtt az újságot. És őszintén meglepődöm lapszámról lapszámra, hogy bár évente csak négyszer, de mindig erre az időszakra sűrűsödik össze minden: gyerekek betegsége, munka, családi programok, egyéb vállalások. És negyedévről negyedévre kellett mindig magamban ígert mondanom erre a szolgálatra. Eleinte fel akartam adni, mondván, nem fér bele, miért pont én, más is meg tudná csinálni, nem is olyan fontos munka ez, túlvállaltam magam... Aztán azt tapasztaltam, hogy csodálatos módon mindig belefér, (Egy váratlan segítség érkezik a gyerekekhez, valaki egy nagyot alszik, elmarad egy program stb.) és ráadásul akkor, ott megérint egy írás, az Úr. Ez az én hűségem, és valójában ő az, aki cselekszik. Ez az alázat nagyon nehéz. Most már nem akarom feladni a nehézségek láttán, csak beleállni, bízni és újra megtapasztalni, hogy: „Aki hív titeket, hűséges, tehát meg is valósítja.” (1 Tessz 5,24)

Grafika, tördelés, Kitekintő rovat: Scheffer Miklós

Feladatomban a Tanúság újság grafikai tervezése, tördelése és néha cikkeket is írok.

Évekkel ezelőtt nagy örömmel csatlakoztam az akkor éppen újjáalakuló lap csapatához, és jó érzés, hogy ilyen formán részese lehetek a marosi hitéletnek.

Amikor elkezdtem ezt a munkát, éppen nyakig voltam egy másik újságban is, mert – akkor még teológus hallgatóként – többedmagammal életre hívtuk a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karának hitéleti és tudományos lapját, és ennek lettem önkéntes tervezője, tördelője és szerkesztőségi tagja. Az akkori lelkesedés és az újság csapatában megélt tapasztalatok adták a kezdő lendületet, hogy vállaljam a Tanúság megtervezését, tördelését. Már akkor is hálás voltam Istennek, hogy részese lehetek mindkét felemelő munkának, mert jó dolog, ha az ember szerény tudásával szolgálhatja az Egyházat. És aki az Egyházat szolgálja, Krisztust szolgálja.

Idő közben teológiából, majd vallástörténelemből diplomáztam, és egyháztörténeti, vallástörténeti kutatásra adtam a fejem. Nagyon örülök, hogy a Tanúság hasábjain, a tördelés mellett néha van lehetőségem néhány múltbeli érdekességre felhívni a figyelmet.

Korrektúra: Telegdi Ármin

Ha jól számolom, idén hatodik éve korrektúrázom a Tanúság hasábjain. Szívesen merülök el a részletekben, igyekszem észrevenni azt is, ami felett mások átsiklanak. Egyfajta védőhálóként gondolok a korrektori munkánkra, ami felfogja a kisebb-nagyobb botlásokat, hogy az olvasóink egy színvonalasabb, könnyebben olvasható lapot vehessenek a kezükbe.

Krónika rovat és a Programok rovat: Trieb Mariann

A Tanúság újságban az egyik feladatomban a krónika szerkesztése. Ebben a rovatban mindig visszatekintünk arra, ami már megtörtént program, esemény Közösségünkben. A másik feladatomban az elkövetkező lapszám megjelenéséig tervezett programok ismertetése. Itt az előretételezésben fontos, hogy a testvérek számára időben jelezzük, hogy milyen események és milyen időpontban várhatók a közeljövőben, és hívjuk is őket a programokra.

Számomra ez a szolgálat egyfajta összegzés, mindig eljutunk valahonnan valahová – az Isten által a közösségünk számára kijelölt úton –, és benne van a hála is az elmúlt közösen megélt eseményekért, örömeinkért.

Így tudok a közösséghez kapcsolódni, mert a közösségben átélt események, megerősítik az egymáshoz tartozást, a közös úton való haladást az Isten felé.

Főszerkesztő: Zoller Andrea

Lassan tíz éve veszek részt a Tanúság missziójában. Először a grafikai munkát támogattam, hat éve pedig a szerkesztői feladatokban vagyok benne. Szervező és összekötő szerepem van az újságban. Számomra a Tanúság újság nem csupán egy lap, hanem egy ügy, egy csatorna, amin keresztül megengedjük és kérjük, hogy működjön a Lélek. Legfontosabb szerepének tartom, hogy az Isten tanítása közelebb kerüljön hozzánk az idézett igék és a lelki tanítások által, valamint, hogy megmutatkozhasson az Ő szavának életté válása a tanúságtételeken keresztül és így segítsen megerősödni a hitünkben. Ezen kívül fontos szerepének tartom azt is, hogy a versek és képek felemeljék az olvasókat – közelebb Istenhez. Túl ezeken szintén fontosnak tartom, hogy a közösségünk egyes csoportjainak életébe betekintve közelebb kerüljünk egymáshoz, erősítve az összetartozásunkat. Az utókornak pedig egy lenyomat lehet arról, hogyan is éltük meg hitünket közösségünkben.

Nagyon kíváncsi lennék arra is, mit jelent számotokra ez az újság! A visszajelzéseitekkel, ötleteitekkel, tanúságtételeitekkel segíteni tudtok. Fontos, hogy megosszátok a gondolataitokat, hiszen a kapott lelki ajándékokat az Úr a közösségnek is szánja. Pont úgy, ahogy egy családban megosztozunk az örömeinkön és a nehézségeken is. Így van ez az Úr Nagymarosi családjában, egyházközösségünkben is. Imát és segítséget is lehet kérni ezen keresztül. Keressetek minket személyesen, vagy írásban, - a címünk: tanusag.szerkesztoseg@gmail.com

Buzdítalak benneteket, hogy vegyétek birtokba, használjátok, éljétek vele! Ezért dolgozunk! Nektek, rólatok és értetek szól. Így a Tanúság újság be tudja tölteni hivatását, hogy ezen keresztül megerősítsük egymást a hitben, a közösség összekapcsoló erejében, az Isten és egymás iránti szeretetben.

Egybeszerkesztette: Zoller Andrea

HISZEK AZ EGY ISTENBEN

Egy vasárnapi szentmisének rengeteg cselekménye van: énekekkel, olvasmányokkal, könyörgéssel és válaszokkal szemléljük a rejtélyes titkot. Nekem sokszor nehéz minden részben egyaránt jelen lennem, gyakran elkalandozom, de néha egy-egy olyan rész, amely korábban nem fogott meg, új értelmet kap. Azok a szövegek, amelyeket korábban csak mint memorizált sorokat mondtam, lassan megformált imádságokká válnak.

Fiatalként nagy csatákat vívok, keresem az identitásomat, és felteszem a kérdéseket: ki vagyok én, miben hiszek? Sokszor pellengérré állítom az egyházhöz fűződő viszonyom, gyakran érzem, hogy nem vagyok méltó ehhez a közösséghez tartozni. Olyan dolgokat teszek, amelyek nem mindenben simulnak az egyház sokszor szigorúnak tűnő szabályaihoz. Vágyom tartozni az egyházhöz, és közben mégis távol érzem magamat tőle, hiszen úgy érzem, nem tudom megütni a mércét.

Egy ilyen gondolatspirállal érkezem meg a vasárnapi szentmisére. Beülök a padba, de kívülállóan érzem magam, mintha nekem nem lenne itt helyem. Még az orgona hangja sem villanyoz ma fel. A saját gondolataimba merülök az olvasmányok alatt, és a hitvalláshoz érve csak halkán, szinte suttogva kapcsolódom be a közös imába. „Hiszek az egy Istenben.” Magamban meg-

áll az idő, elgondolkodom: hiszen ez igaz, ebben teljes szívemből hiszek. „Hiszek az egy Úrban, Jézus Krisztusban.” Ez is igaz. Egyre jobban figyelek arra, amit mondok. „Értünk, emberekért, a mi üdvösségünkért leszállt a mennyből.” Most már jól hallhatóan mondom a szavakat, valamit kezdek megérteni. „Hiszek a Szentlélekben, Urunkban és éltetőnkben.” – mondom hangosan és felszabadultan. „Vallom az egy keresztséget a bűnök bocsánatára. Várom a holtak feltámadását és az eljövendő örök életet. Ámen.”

Már a könyörgéseket olvassák, és ismét nem tudok odafigyelni, de most másfajta gondolatok foglalkoztatnak. A hitvallás jár a fejemben, és az, hogy minden mondatnál egyre közelebb éreztem magamat a közösséghez. Arra a felismerésre gondolok, hogy a közös hitünk az, ami összetart bennünket; ez a hit és a keresztség az alapja annak, hogy ide tartozhatom. Nem a morális nagyság és nem a hibátlan mindennapok kovácsolnak közösséggé, hanem az, hogy Istenre tekintünk, és benne hiszünk.

Vége a szentmisének. Kimegyek a nagykapun, belül egy hatalmas mosollyal. Újra a helyemen vagyok; újra méltónak érzem magam arra, hogy katolikus keresztény lehessenek.

Drobulich Domonkos

A hitvallás

Hiszek az egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek, minden láthatónak és láthatatlannak Teremtőjében.

Hiszek az egy Úrban, Jézus Krisztusban, Isten egyszülött Fiában, aki az Atyától született az idő kezdete előtt. Isten az Istentől, világosság a világozságtól, valóságos Isten a valóságos Istentől.

Született, de nem teremtvény, az Atyával egylényegű, és minden általa lett. Érettünk emberekért, a mi üdvösségünkér leszállott a mennyből. Megtestesült a Szentlélek erejéből Szűz Máriától, és emberré lett.

Poncius Pilátus alatt értünk keresztre feszítették, kínhalt szennedtt és eltemették.

Harmadnapra feltámadott az Írások szerint, fölment a mennybe, ott ül az Atyának jobbán, de újra eljön dicsőségben ítélni élőket és holtakat, és az országának nem lesz vége.

Hiszek a Szentlélekben, Urunkban és éltetőnkben, aki az Atyától és a Fiától származik, akit éppúgy imádunk és dicsőítünk, mint az Atyát és a Fiút, Ő szolt a próféták szavával.

Hiszek az egy, szent, katolikus és apostoli Anyaszentegyházban. Vallom az egy keresztséget a bűnök bocsánatára. Várom a holtak feltámadását és az eljövendő örök életet. Ámen.

„S az Ige testté lett és mi köztünk lakott.” (Jn 1,14)

Amikor az Atya látta, hogy az emberek nagy sötétségben éltek, sok rossz: bűn és szenvedés volt az életükben, Világosságot küldött a földre: a saját fiát, aki megszabadította őket a gonosz hatalmából. Jézus remény és fény lett számunkra is, hogy utat mutasson az életünkben.

Mária szívét előkészítette Isten, hogy be tudja fogadni a méhébe a Szentlélek által Isten Fiát, és világra szülhesse őt, aki elvezet mindenkit a Mennyei Atya országába. Jézussal földre szállt a Menny.

Engedjük, hogy a Jó Isten a mi szívünket is felkészítse, hogy be tudjuk fogadni a Kisjézust, aki kopogtat az életünk ajtaján, mert minden vágya, hogy nálunk lakjon, a családunk része legyen, és mondhassuk: Emmánuel = Velünk az Isten!

Vágd ki a kis Betlehemet, ragaszd egy vastagabb papírra vagy kartonra, színezd ki és vágj egy lyukat a tete-

jén, hogy bele tudj fűzni egy madzagot, aminél fogva fel lehet majd akasztani!

Jócelekedetekkel gyűjtsünk szalmát a jászolba, hogy minél puhább legyen. Rajzolj egy-egy szalmaszálat a Kisjézus alá, ha tettel valamit szeretetből, vagy nem az igazadhoz ragaszkodtál, hanem megbocsátottál, vagy hirdeted az örömhírt, Isten szeretetét!

Imával pedig díszítsük fel a betlehemi istállót csillagokkal. Rajzolj egy-egy csillagot, ha rorátéra, misére mentél, imádkoztál, énekeltél az adventi koszorúnál, dicsőítetted Istent azért, mert jó, vagy beköszöntél a templomba Jézusnak szentségimádás alatt!

Ha szentestéig elkészülsz vele, kiakaszthatod a karácsonyfára, vagy akár a templomba is elhozhatod!

Hadiné Turcsik Kinga

BETLEHEMI BÉKELÁNG a béke, remény és összetartozás lángja

A karácsony közeledtével minden évben különleges fény érkezik köznénk: a Betlehemi Békeláng. Ez a láng Betlehem környékéről indul útnak, és hosszú utazás után Európa-szerte, így hozzánk is eljut. A hagyomány azt hirdeti, hogy a béke nem egy nagy, világot megrázó eseménnyel kezdődik, hanem apró gesztusokkal – azzal, hogy ember-től emberig adjuk tovább a fényt.

A modern kori szokás 1986-ban indult Ausztriából, ahová egy gyermek vitte el repülővel a lángot Betlehem-ből, hogy karácsony előtt minél több közösséghez eljuthasson. Azóta a cserkészeknek kiemelt szerepük van a továbbadásában: ők azok, akik lámpásokban viszik, őrzik és közösségeknek, családoknak adják tovább a fényt.

A Betlehemi Békeláng több, mint egy meghitt karácsonyi jelkép. A láng egyszerű, mégis mély üzenetet hordoz: ahogyan a fényt átadjuk egymásnak, úgy kell a békét is tovább vinnünk – türelemmel, figyelemmel, törődéssel, szeretettel.

A láng őrzése arra emlékeztet, hogy a béke nem magától értetődő, hanem mindannyiunk felelőssége. Amikor a láng megérkezik a templomainkba, otthonainkba vagy csapatunk közösségébe, valójában egy látható jel érkezik: a karácsony igazi üzenete. Hogy Isten közel jön hozzánk, és arra hív, hogy mi is közel legyünk hozzá és egymáshoz.

Az idei őszi csapatpartyan Gron és a minyonok történetén keresztül tanultuk meg, hogy a rossz rosszat szül, a jó pedig jóra hív. Rájöttünk, hogy mindig érdemes jót tenni másokkal, mert így mindkét fél gazdagodik. A megbocsátás fontosságát is körbejártuk, különösen azt, hogy nemcsak azoknak kell megbocsátani, akiknek könnyű, hanem akár az „ellenségeinknek” is. Mindezt játékos feladatokon, túrán, lelki programon és táborúzi beszélgetéseken keresztül élhettük meg. A meseerdőben pedig varázslatos élményekkel zártuk a napot, amelyek még inkább megerősítettek bennünket ezekben a tanulságokban.

Hadí Kornélia

Szállást keres a Szent család

Az adventi készüllet – a Jézus-várás – mindig nagy izgalmat jelent a gyerekeknek és felnőtteknek egyaránt. Krisztus ígéretei adnak alapot ennek a szüntelen várakozásnak, keresésnek, vágyakozásnak. El-eljárhatunk azzal a gondolattal, hogy milyen lenne, ha most, éppen hozzánk jönne el Jézus. Vajon befogadnánk-e most őt? Akkor is felismernénk-e, ha nehéz? Krisztus második eljövetele biztosan ébren talál-e minket? Jól készülünk-e? Jézus megígérte, hogy eljön. A Szentírás tanúsága szerint szó sem lehet arról, hogy valaki esetleg nem venné észre, mint mikor Betlehemben megszületett. Most nem bárányként, hanem győztes oroszlánként látjuk majd viszont. De egyelőre várakozunk erre a dicsőséges eljövetelre. Az alábbi hagyományban újra és újra átélhették azt, hogy milyen Krisztust, a Szent Családot befogadni. Egy-egyben, imádságban, szeretetben emlékeztetni egymást.

A szálláskeresés (szentcsaládjárás, szentcsaládkilenc) hagyománya a betlehemezések részeként ismert. Ki-

lenc család állt össze, hogy december 15-től egészen karácsony estéig naponta más háznál kapjon szállást a Szent Családot ábrázoló kép. Házioltárra helyezték, gyertyát gyújtottak, imával és énekkel köszöntötték a Szent Családot. Sokféle dallammal maradt meg a szállást kérő ének, ahol balladajellelűen mondják végig Mária és József elutasítását, akiket csak a gazdag kovács sérült leánya szán meg. Ő helyet ad a családnak az istállóban, szemei megnyílnak, béna karjai meggyógyulnak. Dunántúl egyes részein és néhány evangélikus településen bölcsőcskének hívták ezt a hasonlóan dramatizált szokást. Ekkor kislányok jártak aprócska bölcsővel házról házra. Két angyal jelentette be a Szent Család érkezését, Mária és József ezután tértek be. Mária széken ülve ringatta a Kis Jézust a bölcsőben, míg aranyos fejszével József mögöttük állt. Az angyalok énekeltek, a pásztorok hódoltak, majd Mária végighordozta a bölcsőben fekvő Jézust, akit a család minden tagja megcsókolt és ajándékot adott neki.

Hadi Luca Mária

*Betlehem, Betlehem a te határidba
Érkezett Mária rongyos istállóba
Ott ülven mindegyre elhagyott gerlice
Elkészíti magát a boldog szülésre.
Körülötte szent József szorgalmatoskodik
Hogy mit tehessen azon iparkodik
Az ökor és számár megismeri urát
Ember nem ismeri világ Megváltóját.
Azért tehát emberek, kik e világon éltek
Dicsérjétek az Úr nevét, mindörökké ámen.*

Vitnyéd (Somogy)

*Szállást keres a szent család,
De senki sincs, ki helyet ad.
Nincsen, aki befogadja
Őt, ki égnek s földnek ura.
Az idő már későre jár,
A madár is fészkére száll,
Csak a szent szűz jár hiába
Betlehemnek városába.
Legalább ti, jó emberek
Fogadjátok a kisedet!
Házatokra szent áldás száll,
Ha betér az égi király.
Ne sírj tovább, Szűz Mária,
Ne menjetek ma máshova!
Szállásunkat mi megosztjuk,
A kis Jézust befogadjuk.*

Kistelek (Csongrád)

„Legyen nekem a Te igéd szerint”

Isten a semmiből megteremtette a világot. A láthatatlan és a látható világot. Miért? Ember, ne kérdezd! Szeretetből. Isten maga a Szeretet.

Mikor a látható világban megteremtette a Földet és benne az embert. Lényegében itt kezdődik az idő. Az első emberpár azonban, az Isten ellen lázadó Sátán csábítására, elbukott. Bűnös vágygal olyan akart lenni, mint az Isten. Isten halállal büntette. De szerető irgalmából megígérte, hogy megváltót küld majd. A történelem nagyobb részét a megváltóra való várakozás töltötte, tölti ki. Az idők teljességében megjelent, megszületett a Megváltó – az Ige testté lőn és miközöttünk lakozék. Az Ige embertől, Szűz Máriától született. A második isteni személy, Jézus szeretetből vállalta az áldozatot, és istensége megőrzésével teljes emberré változott, vállalta a teljes emberi életet. Életével, tanításával, szenvedésével, halálával és harmadnapon való feltámadásával megváltotta az emberiséget. Az idő teljességében. A feltámadása után felment a mennybe, de előtte megígérte: újra eljön, és megítéli az emberiséget. Halálukkor az egyént ítéli meg, a végső órán az egész emberiséget.

Jézus, az Isten Igéje mennybemenetele óta várjuk az új eljöttét. Ez a második advent. Kétezer év óta ebben élünk. Az létünk folytonos advent, a történelem is, a miénk is. Erre való megemlékezésésként évenként ünnepejjük, ez az egyházi év kezdete, a számunkra is mindig ismétlődő advent.

Mi ez az advent? Ünnepe, a régi korok emléke, vágya. Mi is ebben a valós vágyban élünk. A mi egész életünk advent. Az elsőnek a végét – Jézus születését – ünnepejjük karácsonykor. Számunkra ennek vége a halál, amikor a kegyelem állapotában kiszállt lélek pillantását az Úrra, a kegyelmes és igazságos Krisztusra veti. Az ide vezető út homályos, nem tudjuk, mikor következik be. De! közben vezet bennünket az Ő kegyelme, szeretete, eszközei az Egyház, a szentségek, a hit és a remény, a ránk mért számtalan szenvedés és az ima-áldás közbeni öröm. Ennek a teljessége az Eucharisztia. Mert Jézus itt él velünk, s a megígért és elküldött Szentlélek sugallatai. Tartsunk bűnbánatot, szedjük össze magunkat, adjuk oda egész életünket, mindent. És eljön biztos a mi személyes karácsonyunk is. Ennek a megünneplésére készülünk most.

Kívánom mindenkinek a szilárd reménye beteljesülését, mint egy szenvedő, de szeretett és reménylő sorstárs.

Hortoványi Jenő

AJÁNLOTT KÖNYVEK

▪ **Barsi Balázs: Úrjövét** (Márton Áron Kiadó, 2000. Budapest, 118. old.)

„Lehet-e még krisztusnak nevezni magunkat, akiknek nagy életdöntései és apró napi feladatai leszakadtak az Úr második eljövételének mindent fenntartó és éltető misztériumáról?” – teszi fel a kérdést könyve bevezetőjében Ba-

lázs atya. Gondolatai a lényegre irányítják a figyelmet, és adventi készülletünket a végidők perspektívájába állítják. Így segítséget kapunk ahhoz, hogy elmélyítsük magunkban a várakozás, a virrasztás, a reménység, az isteni öröm és a máriás befogadás lelkületét. Kitűnő lelki-gyakorlatos olvasmány, különösen is ajánljuk Adventre!

▪ **Barsi Balázs: Adventtől pünkösdig** (Effa Kiadó, 1994, Budapest, 170 old.)

A könyv a nagyhatású ferences szónok konferenciabeszédeit tartalmazza, amelyeket a pesti ferenceseknél mondott el az 1994-es egyházi évben, az adventtől pünkösdig terje-

dő időszakban. A könyv a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár gondozásában elektronikus formában is elérhető a <http://www.ppek.hu> weboldalon.

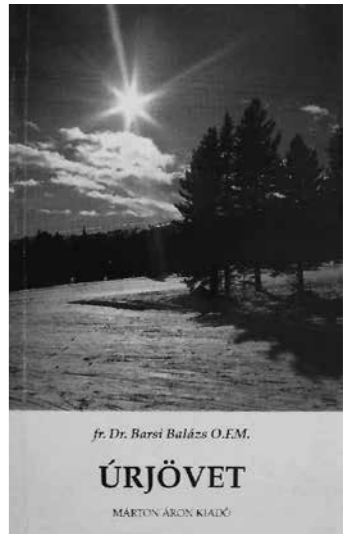
▪ **Babits Mihály: Amor Sanctus – Szent szeretet könyve – Középkori himnuszok latinul és magyarul**

Ez a méltán híressé vált gyűjtemény 50 középkori latin himnuszt tartalmaz. A magyar fordítást Babits Mihály készítette, s ő irt igényes bevezető tanulmányt, valamint gondos jegyzeteket is a kiadványhoz, mely első ízben 1933-ban jelent meg a Magyar Szemle Társaság gondozásában. Az ötven himnuszt tartalmazó gyűjtemény reprintje a Helikon gondozásában 1988-ban jelent meg, és a nagyobb antikváriumok polcain a mai napig fellelhető. A kötet nagy erénye, hogy az egymás mellett sorakozó latin és magyar szövegek a korhűséget megőrizve a mai olvasó számára is élővé és élvezhetővé teszik a középkori líra maradandó alkotásait.

▪ **Edward Yarnold: Együtt az Úrral** (Jézus Társasága Magyarországi Rendtartománya, 1997. Budapest. 128 old.)

Manapság sok keresztény úgy érzi, szüksége van arra, hogy elvonuljon a világtól, „lelki szabadságot” vegyen ki. Mert végül is ezt jelenti a lelkigyakorlat. Az élet forgatagában kimerült lélek újra megerősödhet, feltöltődhet. Az ember mintegy kívülről veheti szemügyre az életet, akár a festőművész, aki hátralep, és úgy szemléli alkotását... Ez a lelkigyakorlatos segédkönyv elsősorban azok számára nyújt segítséget, akik egyedül végzik a lelkigyakorlatukat. Minden fejezet végén egy-egy vers található, a költészet is segíthet abban, hogy a szívünkbe is behatoljon az, amit értelmünkkel felfogunk.

Hortoványi Jenő

Plébániai programok december – február

december 13. szombat	16.00	Munkatársi vacsora
december 14. vasárnap	16.00	Vox Humana koncert a templomban
december 20. szombat	18.30	Gyertyagyújtás
december 21. vasárnap	16.00	Mindenki karácsonya
december 23. kedd	19.00	Misztrál karácsonyváro koncert
december 24. szerda	16.00	Pásztorjáték
	24.00	Éjféli szentmise
december 25. csütörtök – karácsony		
	8.00, 9.30, 18.30	Szentmise
december 26. péntek – karácsony		
	9.00, 18.30	Szentmise
december 30. kedd	délután	Ministráns csocsóbajnokság
	15.00	Előszilveszter házas kurzusosoknak
	19.00	Előszilveszter fiataloknak
december 31. szerda	18.30	Évvégi hálaadás
Január 6. kedd		Vízkereszt
Január 17. szombat		Rorátés jutalomkirándulás
Január 18. vasárnap		Házasság hete
Január 3. hete		Ökumenikus imahét
Február 1.		Élő kövek
Február 7. szombat		Hittanos farsang
Február 8–15.		Házasság hete
Február 18.		Hamvazószerda
Február – március csütörtökönként		Nagyböjti lelkigyakorlat

A Szentatya decemberi imaszándéka: A konfliktusövezetekben élő keresztényekért

Imádkozunk, hogy a háború vagy konfliktus sújtotta területeken élő keresztények, különösen a Közel-Keleten, a béke, a kiengesztelődés és a remény magvetői legyenek!

TANÚSÁG

A nagymarosi Szent Márton Plébánia lapja

KIADJA: Szent Márton Katolikus Plébánia – Nagymaros, Szent Imre tér 2.

MEGJELENIK: negyedévente

FELELŐS KIADÓ: Dr. Csáki Tibor plébános

SZERKESZTŐ: Zoller Andrea

ROVATVEZETŐK: Hadi Kornélia, Hadi Luca Mária, Hadiné Turcsik Kinga, Trieb Mariann, Drobilich Domonkos, Halupka Gábor, Hortoványi Jenő

KORREKTÚRA: Kosztráné Zoller Judit, Telegdi Ármán

ELÉRHETŐSÉG: tanusag.szerkesztoseg@gmail.com

GRAFKA, TÖRDELÉS: Scheffer Miklós

NYOMDA: Multiszolg Bt., Vác

PÉLDÁNYSZÁM: 300

NYOMDAKÖLTSÉG: A folyóirat nyomdai költsége 350 Ft/db. Ön ingyenesen juthat hozzá. Amennyiben támogatni kívánja a folyóirat megjelenését, azt a plébánia bankszámlaszámára (RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA, 10700323-74132191-51100005) történő átutalással megteheti, jelezve a megjegyzés rovatban, hogy TANÚSÁG, vagy hozzájárulását bedobhatja a templomban elhelyezett perselybe.

Ministránsavató és fogadalomtétel megújítás – 2025. november 23.

Makkai Gyöngyvér

A LÉLEK

Mint a selyem,
Könnyeden,
Megérint,
Sejtelmesen.

... Nem akad fenn semmin:

Az ágak közé
mint a fény-
Behatol

Hogy az árnyékban is

Az élet

Zöldellő reménnyé váljon.

Ilyen Ő,

Szent bölcsességgel megáldott.

Szelídségével derűre hangolja

A bús kedélyű

Világot...